

Коста Сивов

Утопия

I

Изгарящото слънце го принуди да отвори очите си. Гърбът го болеше, вратът му беше схванат, а мускулите отказваха да се подчинят на всеки напън, който осъществяваше. Лежеше върху нещо твърдо и неудобно. Когато отвори очи и се огледа, осъзна, че се намира на някакво поле. Пустош и тишина се разстилаха наоколо, сякаш някой бе изтребил всичкия живот на планетата. След няколко опита да се изправи и вълните на болка преминаващи през тялото му, той стана и заоглежда местността. Не можа да види къде свършва полето. То бе засято с пшеница, която беше станала около метър висока, и в цялата тая обстановка имаше нещо приятно и красиво, нещо успокояващо и приветливо.

Той не можа да си спомни защо се намира на това място. Място, което всъщност не познаваше. Нямахше и представа в този момент как се е озовал тук. Опита се да си спомни какво е правил за последно, но и това му убягваше. Той не беше от хората, които се напиваха или надрусваха. Не беше и от хората, които бяха болни от нещо, което можеше да ги доведе до това му състояние – на безпонятие. Каква ли бе причината тогава Той да се озове на това пусто място?

Всъщност Той бе от хората, които водеха здравословен начин на живот. Ставаше всяка сутрин рано, пиеше кафе и закусваше овесени ядки или яйца, отиваше на работа, обядваше в ресторанти с коригирани нива на калории и мазнини, прибираще се и след работа отиваше във фитнес залата, за да потренира, вечеряше и си лягаше не по-късно от дванадесет. Целият този режим Той си създаде, поради стария си начин на живот. Преди време беше от хората, които си похапваха от всичко и то в неограничени количества. Не се лишаваше от лакомства и подсладени напитки. Всичко това му докара бързо затлъстяване и проблеми със сърцето и кръвното налягане. Докторите му казаха, че ако не спре с този хранителен маратон, сърцето му може да се „предаде“. Тези думи го накараха да осмисли всичко отново и да реши по кой от двата пътя да поеме. Този на риска или този на промяна в живота. Той реши да промени навиците си и да си изгради нови ценности. Всичко това постигна с много воля и лишения. Както всеки поставен в подобна ситуация и Той се изкушаваше да бръкне в купата с меда и да засити глада, който го преследваше в първите няколко месеца от диетата му, но не се поддаде.

Всичко това говореше за него, че е човек който държи на думата и

на действията си. Човек, който не се поддаваше лесно на изкушенията и примамките на живота, които водеха до разрушаване на животи – дали неговия, дали на други.

Той стана и изтупа прахта от дрехите си. Беше облечен със сини дънки и кафява тениска, която прикриваше отчасти залепената по него мръсотия. Огледа се за някакъв път и видя, че всъщност такъв има. Явно той водеше до някое населено място. Той излезе на пътя и тръгна по него. Силно се надяваше наблизко да има хора. Слънцето го изгаряше и потта се стичаше по цялото му тяло. Вървенето още повече затрудняваше дишането и движенията му. Но нямаше друг начин. Трябваше да намери изход от ситуацията. След още няколко крачки Той се сети, че вероятно ще са му необходими някакви пари и заопипва джобовете на дънките си. В задния намери портфейл и видя, че в него има достатъчно пари. Видя и че документите му са си на мястото. Томас Блек – това име се показа до лика на личната му карта. Но разбира се той знаеше това. Все пак имаше само частична загуба на паметта си.

Изглеждаше, че пътя няма край и той си помисли, че никога няма да стигне до някое населено място. Тази мисъл го раздразни и доведе до доста звучна ругатня. Това му действие сякаш раздвижи нещо в пшеничното поле, което както изглеждаше, се разпростираше успоредно на пътя. Изненадан от това движение, мъжът се заоглежда във всички посоки. Безкрайното поле си седеше все така непокътнато и величествено. Томас Блек застана стабилно на двата си крака и задебна, гледайки в една точка и слушайки внимателно за всеки подозрителен звук.

– Има ли някого тук? – попита с нисък глас и сякаш някаква буца на гърлото му пречеше да говори нормално. Разбира се отговор нямаше и той реши да продължи по пътя. Точно в този момент бегъл силует издаде присъствието на някакво същество. Малка черна сянка идваше от гъстата пшеница. Томас Блек замръзна в позата, която бе заел точно преди секунда и не знаеше да бяга или да седи. В пшеницата, на около метър от него, малко същество заизлиза, подаващо любопитно глава и оглеждащо го с подозрение.

Съществото беше черно и странно. Не приличаше на нито един жив организъм, който Блек познаваше. Беше високо около метър и десетина-двадесет сантиметра, заоблено в ханша леко наподобяващо ствол на дърво. Самата му кожа, ако това въобще беше кожа, приличаше доста на кората на дърво. Изглеждаше груба и обгоряла, сякаш пожар бе затрил мекия ѝ вид.

Томас Блак се усмихна бегло и зачака отговор от странното създаване приличащо на мини-дръвце в що-годе облик на животно. Такъв разбира се нямаше, съществото се обърна и изчезна. Няколко размърдания в пшеничното поле подсказаха по странен начин на човека, че може би създаването имаше и спътници, макар и останали невидяни от него. Той реши да почака минута-две и се заоглежда притеснително, очакващ някакво нападение или поне някакъв контакт. След няколко минути на притаено очакване напразно Блак продължи по пътя си. Сърцето му беше усилено и устните бяха изсъхнали и наранени от постоянното прехапване. Всичко това беше много странно и необикновено.

Макар да не вярваше в извънземни и свръхестествени явления, всичко случващо се го накара да се замисли. Все пак нямаше логично обяснение за това, което го спохождаше от момента, в който се събуди на това прокълнато поле. Не знаеше къде се намира, как е попаднал на това място и въобще всичко изглеждаше изключително странно. Може би създаването го накара да мисли толкова паранормално. Може би просто всичко си имаше обяснение и след няколко часа щеше да разбере отговорите на всички, изникващи панически в съзнанието му въпроси. Тогава може би щеше да си налее чаша бира и да се освежи, напомняйки си с насмешка за преживяното.

Денят отиваше към края на смяната си и слънцето започна да жали земята. Силата му отслабна и въздуха не бе толкова сух и горещ. Томас Блак отдавна бе гладен и с пресъхнала уста. Пътят бе дълъг и безкраен. В далечината, може би на не повече от половин километър, той видя силует, движещ се в някаква последователност. С всяка следваща крачка все по-ясно се очертаваха контурите на жена, която усърдно вършеше нещо. След няколко минути, Томас Блак я доближи и я заговори с изнемощелия си глас:

– Здравейте, госпожо. Имате ли вода, моля?

Жената кимна и му подаде бутилка с кристално чиста вода. Той пое шишето и побърза да утоли тази адска жажда. Не вода, а еликсир изми вътрешностите му. Никога през живота си той не се бе замислял колко уникален и приятен вкус притежава водата, която всички смятаха просто за даденост. Нещо, което не заслужава човешкото внимание и разбор. Нещо, което можеше да бъде реално оценено само ако липсваше.

– Какво те води насам, момче? – жената го нарече момче, поради явната разлика във възрастта им. Тя беше стара жена. Над шестдесет години тежача на раменете ѝ. Беше изпита и слаба. Личеше си, че голяма

част от живота си е прекарала на полето, грижейки се за него. За разлика от нея пък Томас Блук беше към края на тридесетте, висок и мускулист мъж, със светлокестенява коса и тъмни зелени очи. Ако трябваше да бъдем честни, видът му беше като на актьор, понеже имаше естествено добре изглеждащо лице и тяло. За разлика от истинските актьори той не прекарваше по цели дни във фитнес залите и не ядеше само моркови и домати. Вярно бе, че се хранеше здравословно, но не и нищожно.

– Честно да ви кажа и аз не знам какво правя тук – той вдигна отново бутилката с водата и заля с нова порция еликсир гърлото си.

Жената го изгледа и определено не разбра прекия смисъл на казаното от мъжа. Тя се засмя и избърса калната пот от голямото си чело. Отдъхна от тежкия дневен труд и продължи с въпросите:

– Явно си дошъл поради причина и не ти е харесало след това, че си дошъл, а?

Въпросът му се стори малко объркан, но въпреки това съумя да разгадае смисъла. Явно беше, че това не е причината. Само че не можеше да каже на тази старица, че нищо не помни и въобще да ѝ разкаже истинските събития. Естествено, ако беше разкрил истината, жената нямаше да повярва и щеше да го помисли за луд или за някакъв избягал престъпник. Определено видът му щеше да ѝ помогне в тия ѝ помисли. Реши, че е най-рационално просто да излъже.

– Пътувах си с колата през нощта и явно съм заспал за миг зад волана. В следващия момент само видях дърво пред мен и инстинктивно набих спирачките. Така че претърпях катастрофа на магистралата на няколко километра от тук. Понеже никой не мина, пък и нямам мобилен телефон, не успях да се обадя за помощ, а както знаете със седене тя няма да дойде сама при мене.

– И за къде се беше отправил момче? – в погледа на жената имаше нещо странно и плашещо. Какво значение всъщност имаше накъде се е запътил. Важното беше, че лъжата наистина бе добра и той се гордееше със себе си в този момент, ала дали наистина заблуди тази простовата женица? Той се зачуди за миг. Все пак трябваше да даде смислен отговор, иначе веднага щеше да бъде разобличен като лъжец. Вместо това той реши да отговори с въпрос:

– А сега къде се намирате, госпожо? Извинете, но не видях никакви табели докато вървах.

Жената се засмя силно и отговори:

– Изгубил си се, момче! Странна работа е това. Но все пак за твоя информация ще ти кажа, че в момента се намиращ в Лафайет.

Томас Блак пое глътка въздух и отдъхна, мислейки си, че поне се намираше на планетата Земя (не че можеше да прелети до някоя друга планета де). Тази мисъл го накара да прокрадне тънка усмивка по още по-тънките си устни. Значи все пак си беше отново в добрите „стари“ Съединени американски щати.

– Значи се намираме в щата Луизиана – констатира с облекчение той.

– Къде се намираме? – старицата го изгледа с огромна почуда.

– В щата Луизиана, Съединени американски щати. Лафайет се намира там, тоест... тук. Или се бъркам.

За секунда той се пообърка точно къде се намира в момента, но бързо се ориентира. Все пак имаше градове с това име и в Калифорния, Колорадо и Индиана, а кой знае и къде другаде, но просто сметна, че този Лафайет е в Луизиана. Затова изчака събеседничката му да изясни мъглявината.

– Слушай, момче. Не те знам откъде идваш и как си се озовал тук, но всичко е много странно и аз не мога да вържа смисъла на това, което казваш. Явно наистина си си ударил главата, но това едва ли е впоследствие от катастрофа. Според мен е по-вероятно да си паднал от някое дърво докато си кибичил на него.

За миг Томас Блак се почувства обвинен в лъжеговорене, ала веднага се окопоти и попита смело жената:

– Защо не вярвате, че съм катастрофирал, госпожо? Кое е толкова странно?

– Странното е, че най-близката магистрала оттук е на над хиляда километра. Моля те не се опитвай да ме убеждаваш, че си вървял дотук. Дори и да можеше да летиш пак щеше да ти е трудно – тя се засмя от внезапно озарилата я помисъл и продължи с разкритията: – Пък и какви са тия бръщолевения за Луизони или как там бяха Шати някакви си.

Томас Блак гледаше втрещен и не можеше да вземе решение какво да каже в своя защита. Как беше възможно тази жена да не е чувала за САЩ, Луизиана, Калифорния... Все пак не можеше да е чак толкова неграмотна дори и да бе прекарала по-голямата част от живота си на Луианата например.

– Не знам за какво говоря, госпожо. Просто това си мисля, че е правилно. Явно наистина съм си ударил главата някъде и то доста силно, щом говоря такива глупости. Все пак къде точно се намира Лафайет, бихте ли ме осенили?

Жената го погледна вече с по-миролюбив и не толкова учуден

поглед и му каза:

– Момче, Лафайет е Главната зона на нашия свят, този който преди векове хората са наричали Земя.

Това вече му дойде в повече. Той се почувства доста замаян, краката му станаха меки като пластилин и просто не усети как се е сгромолил на огорялата пръст. Жената се разтрепери, осъзнаваща че всичко това се дължи на умората и предполагаемия удар на главата. Тя трябваше да помогне на мъжа с каквото може. Полето са размърда и от него заизлизаха съществата, едно от които Блак бе видял по-рано. Те го наобиколиха сякаш готови да правят нещо с него, макар че не бе ясно точно какво.

– Водете го към моя дом – заповяда старицата и създанията подхванаха от всички страни странника, след което го поведоха навътре в пшеничното поле. Отсега бе ясно, че щеше да е дълга нощ.

II

Светлината бе ярка, но доста оскъдна. Явно източникът ѝ бе нещо като голямо фенерче. Томас Блук отвори очи, но всичко, което успя да види, бе размазан образ на помещение. След двуминутноизиране в нищото, зрението му се възвърна напълно. Той се огледа и видя че е сам в стаята или каквото там беше това. Много приличаше на пещера, но бе много малка, за да е такава и доста чиста, лишена от влага и гадни създавания. Все пак сам нямаше да достигне до отговора на поредния си странен въпрос (странен понеже не всеки ден се питаше „Това пещера ли е или не?“). Той се изправи на леглото, което между другото бе изключително удобно. Същевременно бе и меко, и твърдо, и доста право. Не приличаше на матраците и дюшеците, на които бе спал до момента. Каквото и да бе това, определено оставаше приятно чувство и беше истинско удоволствие човек да релаксира на него.

В този момент сякаш някой бе усетил, че той се е събудил и в стаята се появи новата познайница на Блук – старицата от полето. Тя се усмихна, влизайки, и въобще не показва никакво чувство на изненада, че той е буден. В ръката си носеше чаша, пълна с някаква топла течност и я подаде на мъжа. Той я пие, като въобще не възнамеряваше да отказва или да се интересува какво му предлагат. Отпи глътка, за да прецени дали не е прекалено горещо и след миг гаврътна цялото количество. Топлата вълна обля пресъхналите му черва и той се почувства доста по-добре. Даже не се насили да прецени дали вкусът на тая отвара му допада.

С молещи за отговори очи той погледна старицата и отрони само:

– Нищо не ми е понятно тук – и остави чашата на близкото до него малко столче. Жената се намести на един доста по-голям и определено по-удобен стол и скръсти ръце сякаш и бе хладно в тази така уютна стая.

– Спомняш ли си как се озова тук? – запита старата жена и от тона ѝ стана ясно, че в момента не ѝ се слушаха лъжи и измислици.

– Не – Томас Блук даде кратък и ясен отговор, с което покани събеседничката си да го запознае с цялата тая странна ситуация. – Само че... – той се замисли дали да продължи, но любопитството му надделя – видях едно създаване в полето. Едно такова ниско и черно, приличаше малко на живо дърво.

– Да – рече жената – познавам добре тези създавания. Това са първите

жители на планетата Земя. Противно на всеобщото мнение, че Адам и Ева са първите хора, факт е, че тези създания са в основата на живота като същност.

Този разговор изглеждаше смешен и теоретически невъзможен в очите на Томас Блак. На какво извратено място бе попаднал? Как се бе озовал тук? Всичко беше наистина много странно. Пък и създанието, което видя на полето. Какво всъщност ставаше тук? Как така това е един нов свят, векове напред от този, който всъщност той познаваше и наричаше свой? Блак започна да мисли, че не е той лудият в случая. Започна да се съмнява, че нещо лошо може да се случи скоро с него.

– Знам, че не можеш да повярваш на това, момче – жената го гледаше с жални очи и сякаш те му казваха, че съжеляват за нещо. – Знам откъде идваш, не си първият.

Тези думи го накараха още по-силно да започне да се съмнява, че се намира във владението на някаква психопатка, която в скоро време може да реши, че иска да му разгледа отблизо вътрешностите. Само че тези опасения се изнизаха от главата му като топъл въздух на Антарктида в момента, в който през вратата влезе едно от създанията от полето. То застана мирно и загледа странника. После с глас наподобяващ мъркането на глезен котарак проговори:

– Знаеш ли как се озова тук, страннико?

– Не, не зная.

– А искаш ли да узнаеш?

– А ти искаш ли да ми кажеш? – Томас Блак навъсено погледна създанието и се зачуди дали трябва да му говори толкова остро. Все пак можеше да не е толкова доброжелателно колкото старата дама.

– Разбира се, че ще ти кажа, Томас. Нали това е името ти? Томас?

– Да. Нещо против да ми кажеш твоето? – макар че нямаше особено значение за него как наистина се казва създанието.

– Името ми е Лафайет, както вече разбра от Синтия.

– Но аз си мислех, че Лафайет е Главната зона на този нов свят. Не е ли така? – запита Блак, който тотално бе изгубил всякакви логични мисли. – А и откъде знаете името ми? Не помня да съм го споменавал.

– Така е, наистина, Лафайет е наименованието на Главната зона. Само че това са просто мисловни граници, улесняващи някои процеси. Тук няма закони, освен природните; няма управляващи, понеже няма какво да се управлява; няма лекари, понеже никой не се разболява... – съществото говореше гладко и разбираемо като някой добър професор, изнасящ поредната си лекция. То не се щадеше откъм отговори, понеже

нямаше и от кого да ги крие. Тук явно всичко беше ясно и познато. И със същата тази увереност и лекота то каза: – Името ти ми е добре известно – след което създаването придоби един израз, който показваше перверзно задоволство, че разполага с доста голям обем отговори.

– Това ми звучи доста утопично, но и адски невъзможно – Томас Блак не искаше да приеме, че такава реалност можеше да съществува. Умът му не можеше да приеме свят, в който всичко е добро и хубаво, в който няма болести и проблеми. Тази теза така изпълни всичките му мисли, че дори не се позаинтересува по-настойтелно откъде все пак това създаване знаеше името му. – Все пак я ми кажи какво имаше предвид старата лейди... ъ... Синтия, когато каза, че вие сте първите создания на Земята?

Сякаш някакво бегло подобие на усмивка се прокрадна по симетрично перфектната уста на създаването. То продължи със същия унасящ тон да споделя:

– Вашата представа, че някой бог е създал Земята и всичкия живот на нея, не е сред най-гениалните твърдения на човечеството. Все пак вие не сте особено умни создания. Даже ако трябва да бъде честен има къде-къде по-добре възприемащи действителността животни. Ето вземи например кучето. През по-голямата част от живота си то е длъжно да съхранява животите ви...

– Да бе, като че ли като спи по цял ден, или, като лае без причина, може да спаси живота на някого – Томас Блак прекъсна надменно Лафайет и с известна доза присмех зачака създаването да се защити.

– Ето виждаш ли Томас, това сте вие хората – создания, неவிждащи по-далеч от носа си. Съзания, неможещи да открият една проста житейска истина. Истината е, че ако дори един важен животински вид (а те са много – например кучетата) го няма, вие ще бъдете погубени на момента.

– Е, как така? – със същата доза съмнителен присмех запита Блак.

– Ами как? – продължи Лафайет: – Вие хората приемате съществуването на ниво, което е прекалено примитивно, ако мога така да се изразя. За вас прости понятия като цветове, числа, вкус и мирис обмислят целия ви живот. В момента, в който някой ви отнеме цветната телевизия и ви я замени с черно-бяла, вие ще погинете от суета. Но това е един недобър пример за това, което се опитвам да обясня. За да поддържате съществуването си, ви е необходимо някой да ви пази от съществените заплахи. И под съществени заплахи нямам предвид да те блъсне кола или да паднеш от някой висок етаж на сграда.

– Какво им е несъщественото на тези заплахи за живота?

Лафайет му направи знак да млъкне и Томас Блак разбра, че създаването не толерира такива излишни въпроси, след което продължи с обясненията си:

– Под съществена заплаха имам предвид тази, която вие не познавате, но която е основен приоритет за създания като споменатите кучета. Тяхната задача е денонощно да ви освобождават от... ммм... как да го нарека, че да ме разбереш правилно... да го наречем отрицателната енергия. Кучетата са частичен абсорбатор на тази енергия и до вас достига една малка част, която не може да ви навреди съществено.

– Искаш да кажеш, че кучетата ни предпазват от някаква отрицателна енергия, която ние не сме открили до момента, така ли? Само да ти кажа, че всичко ми звучи много глупаво и нереално.

– Колкото и да не ти се вярва това са фактите. Само че не само кучетата ви предпазват. Има много други създания, които го правят. Те пазят както вас така и останалите живи видове. Знам, че е трудно да повярваш в нещо, което не можеш да разбереш, но приеми за момент, че това нещо съществува. А и можеш ли да ми обясниш от къде идват болестите? Защо вие хората се разболявате?

Томас Блак се зарадва на лесния въпрос и с готовността на човек, предвиждащ победата, започна да говори придобил един такъв научен вид:

– Ние хората се разболяваме, поради факта, че върлуват вируси, които отслабват имунната ни система, и ние се поддаваме на заболявания. Те са виновни за боледуването ни, а не някакви енергии.

Малкото черно създание наведе леко напред тялото си и може би не знаеше как да обясни най-ясно на човека всичките тези неща. Но въпреки ограничените разбираня на Блак то продължи с търпение да обяснява:

– Може би не ти е ясно, че човешкият организъм е конструиран като машина. Жива машина естествено – вие сте органични същества. Вие сте като роботи. Всичките ви части са предназначени за определени функции, само че съм сигурен, че не знаеш, че сте неподатливи на това, което вие разбирате като болести. Единственият начин да се повредите е чрез износване, тоест старост и чрез повреда, нанесена от вас самите или от някой друг. Тази енергия, за която ти обяснявам е „повреда“. Нещо като атака от по-висш враг. Разбираш ли?

Естествено Томас Блак не се и опитваше да разбере. За него всичко беше просто бръщолевене и той реши да си удължи забавлението:

– Я ми кажи, като сте първите създания на Земята, как се е създал останалият живот?

– Ние го създадохме.

Това вече преля чашата за Томас Блук и той се изкикоти доста звучно. Лафайет обаче стоеше все така сериозно и за миг не направи дори и знак, че иска да се откаже от думите си.

– Ще ми обясниш ли как, Лафайет?

– Не ми вярваш и ми се присмиваш, но – в черните очи на създанието нямаше гняв дори и след подигравателните нотки от страна на човека – ние самите създаваме живот след смъртта си. Естествено ние живеем доста по-дълго от вас. Затова и има голяма разлика между появата на един животински вид от друг.

– Чакай малко – зачуди се Блук – как така след смъртта ви?

– Когато някой от нас умре, от трупа му се заражда живот.

– Но това е нелепо. Дори и да е възможно сякхте да създадете само един животински вид, а те са милиони. Как ще обясниш това?

– Ще го обясня с факта, че не от всички нас се ражда един и същ живот. Раждат се различни. Това зависи от доста неща, които ти дори и не би подозрял, че съществуват. Но както и да е. Виждам, че е безпредметно да ти обяснявам, след като ти не искаш, пък и явно не можеш да ме разбереш. Просто ми кажи какво последно помниш, преди да се озovesш тук, за да видя мога ли да ти помогна по някакъв начин.

III

Томас Блак всъщност не можеше да определи период, който да сметне за последен спомен. Всичко беше разбъркано в главата му като топки в лотарийна урна. Спомняше си основните неща, които по принцип почти всеки човек е длъжен да помни, но му беше ясно, че незначителните неща се забравят почти веднага. След дълго претърсване из дебритите на мозъка му, нещото което сметна, че помни за последно бе пътуването му към болницата. Но защо въобще се беше упътил натам?

Това му замисляне му докара изключително ускорено сърцебиене и току-що очертаващо се масивно главоболие. Като мълния споменът озари съзнанието му. Той се бе насочил към болницата, поради факта, че бе повърнал голямо количество кръв, а това можеше да означава само едно нещо – антракс. Или поне нямаше какво друго да бъде. Всички симптоми бяха налице, но Блак не им беше обърнал внимание навреме. Той си мислеше, че просто е настинал и повръщането и високата температура се дължат точно на това. Само че когато повърна кръв и коремът го болеше адски много, той трябваше да отиде при лекар. Реши да не отлага и се обади на сестра си да го закара до болницата. Естествено обаче, винаги когато имаш нужда от някого, не можеш да го откриеш. Така се случи и тогава. Той телефонира на мобилния ѝ телефон, но апаратът не беше включен. Нямаше на кого друго да позвъни, затова реши сам да шофира до болницата. Така и направи и...

Томас Блак седеше умислен с втрещен поглед в малкото създание, наричащо себе си Лафайет, и не можа да не зададе въпроса, който следваше от подреждането на фактите:

– Аз мъртъв ли съм, Лафайет?

Съществото го изгледа изненадано и в момента не можа да реши какъв отговор да му даде. То бе запознато с фактора смърт, но не знаеше дали е удачно този фактор да се припише в този случай. Какво всъщност е смъртта – тя е приключването на едно съществуване. Да, обаче приключването на съществуването на Земята. Това приемаха хората за смърт. Всъщност обаче Томас Блак все още съществуваше, но бе ясно, че това не бе на Земята, или, както каза старата жена, това не е Земята, която той познава (той нямаше и представа къде се намира). Затова, дали това състояние, в което се намираше, бе смърт? Всеки би казал, че не е щом човекът си е жив. Да, но след земната смърт човек продължава да

съществува под друга форма (също както породата на Лафайет след приключване на съществуването си се трансформира в друго живо същество) и въпреки това явлението на приключване на съществуването на първата форма се наричаше смърт.

– Ти не си мъртъв по смисъла на вашите земни разбирания – това бе най-удачният отговор, който Лафайет можеше да даде в момента.

– Преди да се озова тук аз страдах от ужасна болест. Даже не знам дали не съм пред прага на смъртта в момента. Мисля, че това което ме сполетя, е антракс. Това е изключително опасно заболяване и довежда почти винаги до смърт.

Лафайет го погледна с мек, дори леко насмешлив поглед и му каза:

– Ти май не ме слушаш! Колко пъти да ти казвам, че тук не действат земните закони. От каквато и болест да си бил болен, тук тя няма сила, дори не съществува.

Беше ред на Блак да се засмее, но смехът му доста бързо стихна. Беше нужно само да помисли и да стигне до извода, че откакто бе тук нямаше абсолютно никакви следи от симптомите на антракса. Как въобще бе възможно това? Явно думите на Лафайет не бяха просто смислено образувани лъжи. Явно това, което казваше, все пак бе истина.

Истина или не, физическото му състояние в момента представляваше една перфектна кондиция. Томас Блак се чувстваше добре, дори много повече от добре, и странното бе, че можеше да усети разликата между предишните си състояния на *добре* на Земята, от която идваше, и на Земята (или както в момента се наричаше това място), на която се намираше. Вътрешно той усещаше и знаеше, че се чувства наистина странно, в добрия смисъл на това чувство.

– Какъв е този свят все пак, Лафайет? Къде всъщност се намираме в момента?

– В момента, Томас, се намираме на планетата Земя, тази, която ти така добре познаваш и уважаваш.

– Да, но Синтия ми каза, че планетата вече не се нарича така. Каза, че от векове името не е такова.

Лафайет се замисли – дали от носталгия по старото време или от желание да даде максимално изчерпателен отговор. Най-накрая той каза:

– Не те е излъгала, Томас. Планетата не носи това име тук, поне от векове не се нарича така.

– Какво имаш предвид под това *тук*? Нали това е Земята? – Блак наистина се учуди и не знаеше откъде да започне тълкуванията. Първо

му казват, че това е Земята, после му намекуват, че не е. Къде по дяволите се намираще все пак?

– Когато ме попита дали си мъртъв – започна Лафайет, – аз ти казах, че не си. Истината е, че не те излъгах понеже ти съществуваш – имаш усещания, сетивата ти работят перфектно и си в съзнание. Смятам, че този въпрос вече е изяснен. – Блак потвърди с леко кимване и зачака съществото да продължи с обясненията. – Когато ние живеехме на Земята, тази която е твоят роден дом, ние – моята раса, имахме едни планове за нея. Съществата, които по-рано аз нарекох „Съществената заплаха“ или както вие предпочитате – „Отрицателна енергия“, имаха съвсем различни от нашите виждания за по-нататъшното развитие на планетата. Това доведе до конфликт. Конфликт, в който ние не искахме да участваме.

– Било ви е страх от поражение? – в този въпрос Блак не вложи нито сарказъм, нито подигравка. Той наистина вече се бе поувлъкъл в тази история и съмненията му изчезваха с всяка следваща дума. Малко по малко той започна да приема думите на Лафайет за истина и да вниква в цялостната картина.

– Не – отговори меко Лафайет, – ни най-малко. Даже точно обратното. Ние бяхме по-силни, по-добре запознати със същността на проблема. Решихме да отстъпим и да създадем свой собствен свят, далеч от враговете ни. Това бе най-правилното решение.

– Защо вие отстъпихте, след като сте могли да победите?

– Ето виждаш ли, Томас. Това ви е проблемът на хората. Виждате само повърхността и не се стремите да вникнете в същността. Какво щеше да ни доведе тази война? Щеше да ни доведе до една безкрайна битка, постоянен страх и бдителност, постоянна вина, че загиват и други същества, заради нашето неразбирателство. Не мислиш ли така?

Блак наистина се замисли сериозно над проблема и осъзна, че думите на Лафайет са философски подбрани, но и много точни. До какво водеха всички войни, битки, побоища, размирици, бунтове и прочие подобни ситуации. Нима те не се осъществяваха на основите на абсолютната човешка глупост и психоза. Алчното влечение към парите и славата. Иманярското търсене на собственото си име. Блак усети за миг, че светът – *Утопичният свят* – към който се стремяха всички хора – бе тук.

– Лафайет, вие сте създали този свят. Вие сте създали *Утопичния свят*. Този, към който ние хората се стремим, но и знаем, че никога няма да достигнем.

– Прав си, Томас. Това е светът, който създадохме. СВЕТЪТ, който трябваше да бъде Земята. Само че не си прав, че няма да намерите този свят. Ето, ти го намери. Явно си го търсил, където трябва. Защото, Томас, този свят е създаден не само за нас, но и за хората и живите същества, които го искат. Ние знаем кои са тези същества и ги приемаме в нашия свят.

– Искаш да кажеш, че вие сте ме докарали на този свят без моето разрешение? Едва ли не сте ме отвлекли? Какво тогава ви различава от вашите врагове? – Томас Блак се чувстваше измамен. Допреди няколко минути той бе започнал да харесва съществото и това, което то споделяше с него. Но самият факт, че той бе докаран на този свят против волята си, обърна нещата в обратна посока. Човешката му гордост не му позволи да приеме фактите, дори това да бе за негово по-висше благо.

– Точно това искам да кажа, Томас – Лафайет отвърна спокойно с мъркащия си глас и не се притесни въобще от изблика на човека. Или беше свикнал да води този вид разговори, или имаше желязна психика. – Само че ти не си нито отвличен, нито доведен тук насила. Искаш ли да знаеш разликата между нас и нашите врагове – разликата, Томас, е, че нашите врагове направиха всичко възможно, за да отнемат живота ти, а ние направихме всичко възможно, за да го спасим. За жалост не успяхме!

Блак разтърка брадата си и не знаеше какво да каже. Преди няколко минути Лафайет му обясняваше, че е жив, че е напълно здрав тук, а сега му каза, че е умрял. Това *ТУК* обаче обясни много неща. Лафайет каза, че е жив „тук“, а не на Земята. Лафайет каза, че е в друг свят – а не на Земята. Лафайет каза, че е мъртъв на Земята – не *ТУК*. Блак се замисли и достигна до отговора на въпроса, който той така отчаяно търсеше от мига, в който се озова на това място. Отговорът бе, че той се намираще на мястото, което хората наричаха „оня свят“. Сега Блак „прогледна“ и видя цялата картина. Той си спомни мигновено за нощта, последната нощ, която той прекара на Земята. Нощта на неговата земна смърт.

Фактите се изясниха в мозъка му моментално. Чувството бе сякаш някой бе махнал тапата на обърната наопаки бутилка, чиято течност моментално започва да се изсипва. Той си спомни за нощта, спомни си за инцидента, спомни си за ВСИЧКО.

Загубата на кръв, температурата, отпадналостта, недохранването – всичко доведе до катастрофата. Загубил контрол над волана и над автомобила си, Томас Блак бе излетял от мост, който бе на пътя към болницата. Падането от тридесет метра височина доведе до моменталната му

смърт и до прехода му на този свят. Светът, който човечеството познаваше само теоретично и предполагаше, че съществува – след смъртта.

IV

Томас Блак отвори очите си и ярката утрешна светлина проникна в тях. Чувстваше се невероятно добре. Беше отпочинал, свеж и някак си силен. Отиде до прозореца и отвори едното крило. Свежестта на ранната утрин го лъхна и звукът отвън навлезе по-настойтелно в стаята. Той се намираше в апартамента си. Мястото, където живееше откакто бе започнал самостоятелния си живот. Мястото, което познаваше до болка.

Всичко бе същото, както той го помнеше. Мебелите си бяха на мястото, храната в хладилника бе същата, която той бе оставил; изгледът бе изгледът, който всяка сутрин виждаше. Дори вкусът на топлото кафе бе същият. Нямахме абсолютно никаква промяна.

Блак се облече и реши да се поразходи. Както се бе уверил от календара на стената денят бе неделя и днес той почиваше. Една разходка щеше да му дойде перфектно.

В този момент някой влезе през вратата, без да почука, без да звъне на звънеца. Макар че не очакваше никого, Блак не се изненада от силуета, който влезе. Това бе Ана – сестрата, която той до полуда обичаше. Неговата мила сестричка. Усмивката ѝ не слезе нито за миг от лъчезарното ѝ лице, докато се събуваше и поздрави:

– Добро утро, Томи, – след което хукна към него и го дари със звучна целувка по бузата. – Как си поспаланко? Айде, бързо се обличай и да отиваме да се разходим в парка. Днес денят е прекрасен.

– Ей сега, Ан – отговори Томас и започна да се приготвя.

Всяка мисъл за преживяното той побърза да изпъди. Увери себе си, че всичко бе сън, дължащ се на медикаментите, които му бяха дали при операцията му в болницата. Операцията, която явно бе преминала успешно и сега той се чувстваше страхотно. Наистина помнеше преживяното много добре, но знаеше, че всеки интересен сън можеше да бъде запомнен до най-малкия детайл. Той се облече и хвана под ръка сестра си. Този ден той не можа да ѝ се нарадва. Не можа да се нарадва и на всичко наоколо. За миг той осъзна, че е започнал да оценява всеки малък детайл от заобикалящия го свят. Той бе чувал, че хората, стоящи на прага на смъртта, останали след това живи, започват да гледат на света с различно чувство. Той бе убеден, че и с него се е случило същото.

– Хей, Томи – викна весело сестра му, – ето и Лафайет идва.

При тези думи Блак се вцепени и плахо обърна главата си, за да

види малкото създание. За негова най-голяма изненада се появи човек, млад и рус, с приятна външност. Ан се затича към него и обви ръцете си около врата му, след което го дари с целувка.

– Томи, запознай се с приятеля ми Лафайет. Говорих ти за него, помниш ли?

Блак усети вълна на облекчение. Ново доказателство, че всичко, което бе преживял на чудатия свят е просто сън. Той просто бе запомнил името на приятеля на сестра си и го бе въвлякъл по неволен начин в мислите си. Той поздрави младия мъж и започнаха да говорят за общи неща. Разговорът вървеше гладко между тримата и Блак започваше да харесва младежа. Той разказа на двамата (сестра си и приятеля ѝ) колко добре се чувства и отправи въпрос към Лафайет, явно за да му сподели, че се е излекувал от тежко заболяване:

– Лафайет, чувал ли си за болестта антракс?

Лафайет и Ан го изгледаха странно, недоумяващи въпроса, след което Ан каза:

– Томи, какво е това болест?...

КРАЙ

© 2008 Коста Сивов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11918>]